

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Szilánk

Talán a testünkbe fúródott
méz-illatú jövő: a remény
óriás faszilánkja,
az a lüktető titok,
amikor már nagyon éget,
ahol közös sebünkben elfér
a zsúfolt Mennyország is.

Vonat

Szigeti Jenőnek

Neked „hajlékul csak a vonat maradt”,
aki a vonaton sohasem aludtál,
pedig körbevonatoztad a világot
azzal a fura kalauzzal,
aki a saját kezét lyukasztotta át,
örök időkre érvényesítvén jogodat,
arra a bizonyos
nagy
utazásra.

Éjszaka (1974)

Csikós (1978)

Sírvers (1977)

Epilógus

Az első drámaíró műve
ma sem ért véget.
Főszereplő fia,
mint színész-rendező, úgy ígérte,
ha majd kijön meghajolni
Nap-fehér ruhában,
s magasba emeli két lyukas tenyerét
a legfelső erkélyen helyet foglaló
Szerző felé (akit a közönség
még soha nem látott), akkor lesz vége.
És megtapsoljuk majd együtt
az erkélyen fölállót.
Ő hatalmas, bánat-szántott tenyerével
visszamatat fiára – hangrobban a dicsőítés –,
majd miránk is,
mintha nekünk is járna
némi elismerés.
Szárnyas lények sokasága
már nekünk tapsol,
s csodálkozva vesszük észre,
hogy a lyukas kezű ruhája
rajtunk ragyog.

Magvető (bronz terv, 1962)

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) lelkésznek tanult. 1987 óta közöl verseket. Utóbbi kötete: *Pompeji mozaikok* (2005).